

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

ΜΙΑ ΓΡΟΘΙΑ "ΝΟΚ-ΑΟΥΤ,,

Η τρομαχτικές συναντήσεις των πρωταθλητών της πυγμαχίας. Τά θύματα του μπόξ. Ένα δραματικό μάτς. Όπου ο νικημένος χάνει όλα τα δόντια του. Ένα ανατριχιαστικό λυντζάρισμα. Το πείραμα του γιατρού Τζέιμς Τόμαν. Τι αισθάνεται ο πυγμάχος όταν νικηθεί «νέκ-αουτ». Η εβραϊκή μουσική και η μαχηριότητα.

ΝΑ από τα σπορ που έχει τους περισσότερους και τους πιο φανατικούς λάτρεις σ' όλο τον κόσμο, είναι το μπόξ. Τα διάφορα μάτς της πυγμαχίας συγκεντρώνουν πλήθη κόσμου που παρακολουθούν μ' αγωνία τις φάσεις του αγώνος, ξεσπούν σε χειροκροτήματα όταν ο εδνοούμενος μποξέρ τους πετυχαίνει ένα καλό κτύπημα και τέλος αποθεώνουν κυριολεκτικά το νικητή.

Έχουν γραφή άπειρα πράγματα για την ιστορία και την εξέλιξη του μπόξ. Ξέρουμε, δηλαδή, ότι ήταν γνωστό από την αρχαιότητα, ότι διοργανωνόντουσαν και τότε μάτς πυγμαχίας κι' ότι ήταν ένα από τα πιο προσφιλή αγωνίσματα των αρχαίων Έλλήνων. Η μοναξιά όμως του μπόξ κυριεύει τον κόσμο ύστερα από τον Μεγάλο Πόλεμο, από τότε δηλαδή που ο άνθρωπος συνήθισε το αίμα. Γιατί πράγματι ένα μάτς πρωταθλημάτων της πυγμαχίας δεν διαφέρει καθόλου από μια μονομαχία μέχρι θανάτου. Οι αντίπαλοι δεν υποχωρούν. Θέλουν κι' οι δυο να νικήσουν. Ο παλιός πρωταθλητής αγωνίζεται με κρατήρη στον τίτλο του κι' ο άλλος παλεύει με πείσμα για να του τον πάρει. Υστερα από λίγα λεπτά, ο ένας απ' αυτούς θα είναι πασιγμένος. Η φωτογραφίες του θα φιγουράρουν στην πρώτη σελίδα των εφημερίδων, ο κόσμος θα μιλάει γι' αυτόν, όπου κι' αν περάσει, και, το σπουδαιότερο, θα πάρει ένα στρουγγυλό ποσό δολλαρίων που συχνά ξεπερνάει το εκατομμύριο. Ο άλλος, ο νικημένος, σωστό πτώμα, θα συρθεί από το μασατέρ του έξω από το ρίγκ για να οδηγηθεί σε μία κλινική κι' από εκεί πολλές φορές στο νεκροταφείο. Ένας άλλος πρωταθλητής μοιάζει με μία νιγανομαχία. Η γροθιάς πέφτουν βροχή στο πρόσωπο του αντίπαλου και στο σώμα του, το ματώνουν, το μελανιάζουν και τέλος τον ρίχνουν λιπόθυμο στο πάτωμα του ρίγκ. Υστερα από λίγα δευτερόλεπτα, αυτό το πτώμα ξανασηκώνεται πάλι για να συνεχίσει με περισσότερο πείσμα τον αγώνα και, καμιά φορά, συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις του, καταφέρει ένα δυνατό κτύπημα στον αντίπαλο του ικανό να σκοτώσει ταύρο και τόν θανάξει «νέκ-αουτ», κερδίζοντας μ' αυτό τέλος τον αγώνα. Το «νέκ-αουτ» είναι το καλύτερο «κόλπο» ενός μποξέρ. Είναι ένα κτύπημα υπολογισμένο με ακρίβεια που δίνεται απρόσπτα κάτω από τις μασσέλες, στα νεύρα του λαιμού και που παραλύει τις δυνάμεις και καμιά φορά σκοτώνει τον πυγμάχο. Ένας αγών πυγμαχίας στους πρώτους «γύρους» του πάντα σγεδόν δεν έχει κανένα ενδιαφέρον. Οι αντίπαλοι προσπαθούν να μαντέψουν ο ένας τα «κόλπα» του άλλου. Ο κάθε αθλητής έχει ως σκοπό να ξενικεύσει τον άλλο, να τον κουράσει ή να τον ζαλίσει. Σ' αυτό τον βοηθάει πολύ και το κοινό που φωνάζει, που ζητωκραυγάζει και χειροκροτεί ένα καλό γύπημα. Οι πυγμάνοι, λίγα λεπτά μετά την ανόδο τους στο ρίγκ, νιώθουν το αίμα τους έτοιμο να πεταχθεί από τις φλέβες, τ' αϊτία τους θυτίζουν κι' άλλη η προσοχή τους είναι συγκεντρωμένη στις κινήσεις του αντίπαλου τους. Λίγο ν' αταρεθούν και να μελύνουν αποσφολαχτοί, δέχονται αμέσως τις δυνατές γροθιές του που τους κάνουν να λιασίζονται από το κακό τους και να έπιτιθενται με περισσότερο πείσμα έναντιόν του. Ξαφνικά, όλα τελειώνουν μ' ένα δυνατό κτύπημα. Νίκησαν, θυτάζοντας «νέκ-αουτ» τον συνωνιωνιστή τους. Γι' αυτό άλλωστε το μπόξ εξακολουθεί να θεωρείται βαρβαρό σπορ.

Με «νέκ-αουτ», καθώς θα θυμάστε, νίκησε ο Ντέμπουζ τον Σάκευ και τον έριξε τακισιμένο κυριολεκτικά στο πάτωμα του ρίγκ. Είναι επίσης πρόσφατη η νιγανομαχία του Μάξ Μπέρνερ και του Κονέρνερ, που ανασάτασε κυριολεκτικά την Αμερική. Πάντα διως αυτοί οι αγώνες έχουν δολιχότα αποτελέσματα. Εδώ και λίγο καιρό σ' ένα ρίγκ της Νέας Υόρκης διεδραματίσθη η έξις ορκαριστική σκηνή μεταξύ δύο πυγμαχών, του Τζόν «Ελίοτ, ενός μαύρου από την Καλιφόρνια και

του Λουίς Χόρτον. Οι δυο αντίπαλοι θριαυλίζονταν στον τρίτο «γύρο» του αγώνος των, όταν ξαφνικά ο Χόρτον έδωσε μία τόσο δυνατή γροθιά στο πρόσωπο του «Ελίοτ» ώστε του έβγαλε όλα τα δόντια. Το αίμα έρριξε να τρέχει ποτάμι από το στόμα του πυγμάχου, μάλιστα τους φριτούς πόρους του, ο «Ελίοτ» δεν τα έχασε. Ήταν τόσο ο θυμός του, ώστε έφτυσε κατά γής τα δόντια του και, ξεχνώντας τους κανόνες της πυγμαχίας, κατάφερε ένα τρομερό κτύπημα στο στομάχι του αντίπαλου του. Το χέρι του έσπασε το διάφραγμα και χώθηκε μέσα στις ματωμένες σάρκες. Ο άτυχος Χόρτον μ' ένα μουγκρητό πόνου κυλίστηκε καταγής σπαράζοντας. Και τότε συνέβη η έξις ανατριχιαστική σκηνή. Οι πολυπληθείς θεαταί που παρακολουθούσαν τον αγώνα, βλέποντας την έκδίκηση του μαύρου εξαγριώθηκαν και με θριαυές ώρησαν στον ρίγκ, έσπασαν τα σγαυιά και κομμάτισαν κυριολεκτικά τον Τζόν «Ελίοτ, εξαμβρόντας τον τρομακτικό νόμο του Λούις. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, ο δυνατός πυγμάχος είχε μεταβληθεί σε μία άμορφη μάζα κομματιασμένων σαρκών.

Αυτές η σκηνές όμως, δεν πρέπει να σας κάνουν εντύπωση. Είναι ένα από τα πιο συνηθισμένα θεάματα των Αμερικανικών ρίγκ, στα οποία την διαρκεία του «φιάβλου» κοινό το πληρώνουν πάντα οι μαύροι πυγμάνοι, οι οποίοι είναι πολύ δυνατοί κι' επιπλέον και θυάζονται πολλές φορές «νέκ-αουτ» τους αντίπαλους του.

Ένας φίλαθλος γιατρός, ο δόκτωρ Τζέιμς Τόμαν, είχε την περιέργειαν να εξακριβώσει τι αισθάνονται οι πυγμάνοι όταν πέφτουν καταγής «νέκ-αουτ». Και χωρίς υπερβολή απέκλυσε πολύ περίεργα πράγματα. Ο δόκτωρ Τόμαν δυο δολόκληρα χρόνια ήταν ο τακτικότερος θεατής των διαφόρων πυγμαχικών συναντήσεων κι' έτσι σήμερα είναι σε θέση να μας πει τις παρατηρήσεις του και να τις πιστέψουμε, αφού είναι αποτέλεσμα μιας προσωπικής μελέτης. 'Ιδού λοιπόν τι λέει ο Αμερικανός δόκτωρ:

—Είχα παρατηρήσει στις διάφορες πυγμαχικές συναντήσεις που παρακολουθούσα, ότι ο πυγμάχος που έπεσε καταγής «νέκ-αουτ», ενώ πρό ενός δευτερολέπτου είχε μία φυσιογνωμία ένκληματου και παραμορφωμένη τα χαρακτηριστικά του, μόλις δέχονταν αυτό το κτύπημα, άλλαζε την ίδια στιγμή. Το πρόσωπο του χιμέρευε, στεκόταν ένα δευτερόλεπτο, σαν να μην ήξερε τί να κάνει και τέλος έπεφτε στο πάτωμα του ρίγκ. Από εκείνη την ώρα ήταν άλλος άνθρωπος. Μία μακαρία γαλήνη είχε έπλωθεί στα χαρακτηριστικά του και η ηρώ φωνή του διατηρούσε τη τρελή από πάνω του ρυθμικά, δεν

τον άνησυγούσε καθόλου!... Θά έλεγε κανείς, ότι κι' αυτή του προξενούσε ευνάρηση. Μά τι συνέβαινε; Τι τον έκανε ν' αλλάξει τόσο πολύ και να φαίνεται εξαιρετικά ευχαριστημένος; Μά το μυστήριο που ήθελα να διαφωτιστώ. Μάταια διως προσπάθησα ν' αποσπάσω καμιά λέξη από τους διαφόρους πυγμάνους. Κανείς μποξέρ δεν μιλάει ποτέ γι' α' άτυχιά του. Όλοι τους είναι υπερβολικά προληπτικοί. Αν τύχη δα να τους ρωτήσετε για το περίφημο «νέκ-αουτ», μπορεί να σας τακισουν με τις γροθιές τους. Έτσι, καίτε αποπειρά μου πήγαμε να μιλήσει κι' ετοιμαζόμουν απογοητευμένος να εγκαταλείψω την Ικανοποίησι α' της της περιμένει μου, όταν ξαφνικά μου ήρθε μία ιδέα. Θά μάθαινα απλούστατα μ'αξ και θά δειγάζουν με στωικότητα το τρομακτικό κτύπημα του «νέκ-αουτ». Πογύματι, ύστερα από μερικά μίλες ιμποροσά να εμφανισθεί δημοσία. Θά πυγναγοσά μ' έναν δολητικό νέο με χαλδύθινα ιμποροσά. Για καλό και για κακό, πριν από το μάτς, έκανα τη διαθήκη μου καταποσά τις υποθέσεις μου κι' ήμου έτοιμος, αν χρειαζόταν, να κάνω το μεγάλο ταξείδι. Τό να σκνταθθί κανείς σ' ένα μάτς πυγμαχίας είναι το απλούστερο πράγμα του κόσμου. Κι' απ' όσα είχα δει, είναι σναισιότι την πεσποήσι, ότι όταν κανείς θνάνει «νέκ-αουτ», πολλές φορές δεν γλντνί, δνι το θάνατο. Την ώριμνη μέρα λοιπόν, το ρίγκ της 70ής Λεωφόρου είχε συγκεντρώσει για πρώτη φορά τον έπιστημονο-

Μία οβραϊκή μουσική άρχισε ν' άντηχ κοντά μου...

